

Story of Desert

ทายาทแสน แสนหา

การะทด

Story of Desert

ชญาแสน แสนหา

ตัวอย่าง

การะทด

เกาษาแสนเส่นกา

แต่งโดย กฤษณา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-187-9

ราคา 99 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดยพระราชบัณฑิตยศาสตร์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอลจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	วิมลนงสย กอลจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน ภาจธริญ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ลพดล พงศ์ภคอง กอลฤศ ไร่อั้ง
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	บรรณพร ตรีสุวรรณ
พิมพ์	ออฟฟิศ กรีนเอม

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดุสิต กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : [greenmindbook](https://www.facebook.com/greenmindbook)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดุสิต กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์พริ้นท์กรีนมัยด์ สำนักพิมพ์กรีนมัยด์ สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พวพูน

กระทรวงวัฒนธรรม

www.greenread.com

คำห้ำ

สวีตีคำ (กราบงาม ๆ เสียหลาย ๆ ครั้ง) ได้พบกันอีกแล้วสำหรับนิยาย
น้ำรัก (?) สนุกสนาน (หุ ๆ) นักเขียนหน้าตาดี (อันนี้ไม่ใช่ละ) นิยายเรื่องนี้นัก
อ่านหลาย ๆ คนต้องกรี๊ดลอบแน่นอน เพราะพระเอกของเรื่องเป็นฝาแฝดกันค่ะ

ฝาแฝดแต่ละ คนก็มีนิสัยแตกต่างกันไป แต่รับรองว่ายังคงความเป็น
พระเอกในหัวใจของสาว ๆ หลาย ๆ คนอย่างแน่นอน หนังสือเล่มนี้การะเกด
เขียนเสร็จก่อนวันวาเลนไทน์เพียงไม่กี่วัน ดังนั้นเอาเป็นว่าให้หนังสือเล่มนี้
เป็นตัวแทนของความรักส่งให้กับนักอ่านทุกท่านนะคะ

ข้อขอบอกไว้ก่อนเลยว่าห้ามพลาดหนังสือเล่มนี้เด็ดขาด เพราะนี่เป็น
หนึ่งในสามของเจ้าชายฝาแฝดคู่สุดหล่อ ที่พยายามหนีกรแต่งงานของตัวเอง
ทุกวิถี ด้วยแผนทั้งหลายที่แสนหน้าอุ้มเขียวค่ะ

ในชุดนี้มีอยู่ด้วยกันสามเล่มนะคะ ซายาแสนเสน่ห์ ซายาเจ้าหัวใจ
และซายาจอมมารค่ะ รับรองว่าทุกท่านจะต้องไม่มีผิดหวังอย่างแน่นอน แล้ว
เจอกันใหม่ นะ คะ จุ๊บบ ๆ ๆ ๆ

ด้วยรัก

การะเกด

บทนำ

พระราชวังท่าเมียบ เป็นพระราชวังที่มีชื่อเสียงเรื่องความสวยงามเก่าแก่ และเต็มไปด้วยสมบัติล้ำค่าที่ใคร่สามารถประเมินได้

พระราชวังแห่งนี้ซ่อนอยู่ในเมืองหลวงเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งปกครองด้วยราชวงศ์เก่าแก่ ราชวงศ์นี้ไม่ใช่ปกครองประเทศ แต่ปกครองเพียงแค่ชนเผ่าเล็ก ๆ ไม้กี่เผ่า ทว่าพื้นที่ที่พวกเขาปกครองกลับมีทรัพยากรมากมาย และล้ำค่าเกินกว่าจะจินตนาการได้

พระราชวังท่าเมียบ ตั้งชื่อตามราชสกุลของราชวงศ์คนแรก ซึ่งเป็นผู้สร้างพระราชวังแห่งนี้มีในตอนที่พวกเขาอพยพมาจากดินแดนห่างไกลในอดีต เมื่อมาถึงที่นี่พวกเขาได้พบกับเหมืองแร่ ดังนั้นราชวงศ์แรกจึงปักหลักอยู่ที่นี้สร้างพระราชวัง สร้างเมือง และให้ชาวเมืองทั้งหลายคอยเฝ้าเหมืองแร่แห่งนี้เอาไว้เพื่อเป็นคลังสมบัติให้กับลูกหลานรุ่นต่อ ๆ ไป

แต่ถึงแม้จะได้รับคำสั่งแบบนั้น ทว่าคนในราชวงศ์ท่าเมียบค่อนข้างมีบุคลิกดียาก ดังนั้นในแต่ละรุ่นมักจะมีเจ้าชายหรือเจ้าหญิงประสูติหนึ่งหรือสองพระองค์เท่านั้น ทว่าในรุ่นนี้กลับประสูติออกมาเป็นแฝดสาม มีหน้าซ้ำยังเป็น

เจ้าชายทั้งหมดเสียส่วย

เจ้าชายทั้งสามพระองค์เป็นฝาแฝด แบบที่เรียกกันว่าแฝดเหมือน ทั้งสามพระองค์มีใบหน้าที่คล้ายกัน ผิวพรรณก็คล้ายกัน น้ำเสียงก็คล้าย ทว่าพอเจ้าชายทั้งสามพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น ความเหมือนนั้นก็ดับกลายเป็นตรงกันข้าม

เมื่อโตขึ้นเจ้าชายทั้งสามพระองค์ก็ทรงมีความชอบเป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นมิถิลา ความสนพระทัย หรือแม้กระทั่งตีผิว ก็หา แทนอนว่ารวมไปถึงเรื่องผู้หญิงด้วย

ทั้งสามพระองค์ถูกเลี้ยงมาอย่างดี พระองค์ทรงมีพระอาจารย์ส่วนพระองค์ในแขนงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านภาษา การต่อสู้ เทค โนโดโย บุกติกภาพ และเมื่อทรงเจริญวัยขึ้นเป็นหนุ่ม เจ้าชายทั้งสามพระองค์ก็กลายเป็นเจ้าชายที่สง่างามและองอาจ แต่น้ำเสียงคล้ายที่เมื่อเวลาผ่านไป ไม่มีเจ้าชายพระองค์ไหนยอมเข้าพิธีอภิเษกสมรสชะที่

เรื่องนี้ทำให้บรรดาผู้เฒ่าทั้งหลายพากันกังวลอย่างหนัก

และนี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวอีกมากมายในเวลาต่อมา....

บทที่ 1

"ทำอย่างไรดี ๆ ปีนี้ทั้งสามพระองค์จะตามสืบชั้นเขาอยู่แล้วนะ หากยังไม่ทรงอภิเษกอีก ฝาก ขี้ข้า คงคลายใจไม่หลับแน่ๆ"

"สวรรค์ ๆ ๆ ทั้งที่คนรุ่นเดียวกัน ต่างก็แต่งงานมีลูกกันไปหมดแล้ว ทำไมทั้งสามพระองค์ถึงใจไม่ทำตามคนอื่น ๆ เขานะ"

ภายในห้องประชุมขนาดใหญ่ เหล่าผู้เฒ่าของเผ่า ซึ่งมีหน้าที่คอยดูแลบรรดาเหล่าราชวงศ์ทั้งหลายมานานนับศตวรรษ ต่างพากันชุมนุมกันอย่างเคร่งเครียด

อายุขัยของพวกเขาแต่ละคนรวมกันแล้ว มากกว่าประวัติศาสตร์ของราชวงศ์เสียอีก แต่ละคนถ้าไม่ผมเป็นสัตว์ออกเดาก็ผมเป็นดีเทาแซม เงินกันทั้งนั้น

เรียกได้ว่าทั้งห้องมีแต่ผู้เฒ่าผู้แก่ที่กำลังเป็นห่วงประเทศ จนนอนคลายใจไม่หลับก็ว่าได้

"เอาอย่างนี้เถิด พวกเราเรียกบรรดาผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานในเผ่ามาให้เจ้าชายทรงเลือก ไม่แน่ว่าเจ้าชายอาจจะทรงพอพระทัยซัก คนบ้างก็ได้"

บรรดาผู้เฒ่าทั้งหลายต่างออกความเห็นกันคนละอย่างตงอย่าง ออกจาก ความกังวลเรื่องการสืบทอดเชื้อพระวงศ์ต่อไปแล้ว สำหรับพวกเขานี้ก็

เรียกได้ว่าเป็นโอกาสอันดีสำหรับลูกสาวหรือหลานสาวที่ยังไม่ได้แต่งงาน

ที่ทาเบียแห่งนี้ปราศจากกษัตริย์ปกครองมาห้าปีแล้ว เนื่องจากเมื่อหลายปีก่อนองค์ราชินีเกิดล้มป่วยและสิ้นพระชนม์ไป สองปีต่อมา กษัตริย์แห่งทาเบียก็สิ้นพระชนม์ตามไป

ทันทีที่กษัตริย์ทรงสิ้นพระชนม์ เหล่าผู้เฒ่าทั้งหลายต่างก็คิดจะแต่งตั้งเข้าชายพระองค์ใดพระองค์หนึ่งขึ้นครองราชย์แทน แต่แล้วก็เกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้น บรรดาเข้าชายทั้งหลายต่างไม่มีใครยอมขึ้นครองราชย์ แม้แต่พระองค์เดียว แต่ละพระองค์ทรงให้เหตุผลว่าพระองค์ไม่ทรงเหมาะสมกับตำแหน่งกษัตริย์ ความคิดนี้นับว่าเป็นเรื่องดี เพราะจะได้ไม่เกิดการแย่งแย่งในหมู่พี่น้องกันเอง ทว่าก็กลับส่งผลร้ายเช่นเดียวกัน เพราะเท่ากับว่าไม่มีใครเข้าชายพระองค์ใดคิดจะครองบัลลังก์กษัตริย์แม้แต่เพียงพระองค์เดียว ดังนั้นจนถึงตอนนี้ทาเบียจึงไม่มีกษัตริย์เสียที

"เข้าชายทรงโปรดสตรีแต่ไม่ทรงคิดจะอภิเษกสักง่าหาก พวกเข้าก็รู้ไม่ใช้หรือว่าพระองค์ทรงมีสตรีผู้แทนบรรทมแทบไม่ซ้ำหน้ากันทุกคืน"

หนึ่งในผู้เฒ่าสาวขึ้น และทุกคนก็พากันพยักหน้าเห็นด้วยอย่างเสียไม่ได้

"หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไปทาเบียของเราจะต้องแย่แน่"

เหล่าผู้เฒ่าทั้งหลายพากันทำสีหน้าหนักใจอย่างยิ่ง คอนั่นเองผู้เฒ่าคนหนึ่งก็เสนอความคิดขึ้นมาว่า

"เอาอย่างนี้ดีมั้ย ข้าว่าพวกเราคงต้องลงมือทำอะไรซักอย่าง"

"เข้าคิดจะทำเช่นไร"

"ข้าคิดว่า หากพวกเราใช้โอกาสที่พระองค์นางสาวสาวนางหนึ่งเข้าห้องบรรทมจากนั้นก็จัดการให้ทุกคนร่วมรับรู้นพร้อมกัน ข้าว่าพระองค์คงไม่ทรงหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบแน่นอน"

ความคิดนี้ทำให้ท่านผู้เฒ่าหลายคนพากันตื่นตระหนก แต่ก็รู้สึกเห็น

ด้วย อย่างน้อยเข้าชายก็ทรงมีความสัมพันธ์กับพวกนางจริงๆ หากต้องรับผิดชอบพวกนางด้วยการแต่งงานก็ไม่ใช่เรื่องแปลก พวกเขาจะได้หมดปัญหาเรื่องการอภิเษกของเหล่าเข้าชายเสียที

การตัดสินใจของเหล่าผู้เฒ่าดูเหมือนจะออกมาแล้ว ร่างที่แอบอยู่ใต้หน้าต่างบานสูงจึงค่อยๆ ขยับออกห่าง ความเคลื่อนไหวทุกอย่างเป็นไปอย่างเงียบเชียบและระวังระไว

"เป็นยังไงบ้าง"

"ไม่ค่อยดีเท่าไร"

ร่างที่เฝ้าแอบฟังกาประชุมของสภาผู้เฒ่าก้าวเข้ามาในห้องรับแขกขนาดใหญ่ที่ถูกตกแต่งเอาไว้อย่างงดงาม ด้วยอัญมณีและศิลปะล้ำค่า ภายในห้องนั้นมีชายหนุ่มรออยู่แล้วจำนวนหนึ่ง นับได้ทั้งหมดเจ็ดคน รวมผู้ที่มาใหม่ด้วยก็เป็นคนที่แปด

"พวกเขาคิดจะทำอะไรกันอีกต่อคราวนี้"

ชายที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่พร้อมกับแก้วเหล้าในมือ ลากออกมาย่างหงุดหงิด เขาคูแปลกแยกจากคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด

ขณะที่คนอื่นๆ ทั้งนั่งทั้งยืนอยู่ใกล้ๆ กัน เขากลับแยกตัวออกไปนั่งโดดเดี่ยวอยู่ตรงอีกฟากหนึ่งของห้อง แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นพวกที่ขบขัน ความคิดลุ่มล่ามมากกว่า และยังเป็นสมของของคนกลุ่มนี้อีกด้วย

"วางแผน จับแบบคาหนัดคาเขา คาเตียง"

พรวด ชายหนุ่มบางคนในห้องถึงกับพนเครื่องดื่มออกมาย่างลึกลับ

"ทำกันขนาดนั้นเชียวหรือ พวกท่านผู้ทั้งหลายไปเอาความคิดแบบนี้จากไหนกัน"

"ท่าทางพวกเขาคงทนไหวแล้ว"

ชายหนุ่มที่ดูจะอายุมากที่สุดในห้องพูดขึ้น พวกเขาทั้งหมดในห้องนี้คือชายโสดที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อม เกือบทั้งหมดเป็นบุตรหลานของบรรดา

สภาผู้เฒ่าที่ประชุมกันอยู่ในห้องเมื่อครู่

ในเมื่อเหล่าสภาผู้เฒ่ามีการประชุม หลานๆ อย่างพวกเขาก็คงประชุมด้วยเช่นกัน

"ก็น่าอยู่หรอก จริงๆ พวกเราน่าจะมีใครซักคนที่เสียสละแสงงานไปซักที จริงมั๊ย"

ทุกคนในห้องต่างพุ่งสายตาพิฆาตไปหาผู้พูดพร้อมกัน

ในกลุ่มพวกเขาหากมีใครสักคนเริ่มแสงงาน พวกที่เหลือได้โดนกดดันหนักกว่านั้นแน่ ยิ่งไปกว่านั้นสำหรับพวกเขาแล้วการแสงงานก็เหมือนกับการผูกมัดตัวเองไว้กับผู้หญิงเพียงคนเดียว และยังมีหน้าที่ทั้งหลายแผลที่ จะตามมาอีก

"ตอนนี้พวกเขาตั้งใจจะปิดประตูตีแมวแน่นอนแล้ว หากพระองค์ยังทรงประทับอยู่ที่นี่คงได้พลาดท่าซักวันแน่"

"จะให้พวกเราหนีออกจากบ้านหรือ"

ชายหนุ่มในห้องสามคนมองหน้ากันก่อนจะยิ้มออกมาบางๆ ไข้ไข่ว่า ไข้ชอบความ คิดนี้แต่เพราะชอบมากเกินไปต่างหาก

"นั่นก็แล้วแต่พระองค์ ยังไงซะ พวกเราก็ไข้ไข้เป้าหมายหลักของพวกท่านปู่ ท่านตาทั้งหลายอยู่แล้ว"

คนพูดอีกโหล่ทำเหมือนไข้เห็นเป็นเรื่องสำคัญ แต่ทุกคนรู้ว่าทางเดียวที่จะหนีจากการจู่โจมของชนเข ของท่านผู้เฒ่าทั้งหลายไปได้ก็คือการถอดหนีไปจากที่นี่ ก่อนที่สภาผู้เฒ่าจะเริ่มลงมือ

ไข้แล้ว ชายหนุ่มทั้งสามคนที่เป็นเป้าหมายของสภาผู้เฒ่าอยู่ในห้องนี้ทั้งสิ้น พวกเขาก็คือเจ้าชายทั้งสาม พระองค์ที่เป็นเป้าหมาย ทั้งสามพระองค์ โดมาพร้อมกับลูกหลานของสภาผู้เฒ่าทั้งหมด จึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปโดยปริยาย และสิ่งหนึ่งที่พวกเขาเห็นพ้องต้องกันก็คือ พวกเขายังไข้ต้องการแสงงานในเวลานี้

"ชุดแบบนี้น่าจะส่งไปให้ท่านหัวหน้าสถานีก ท่านดาของนายคงยินดี
มากกว่านายจะเป็นคนใส่แต่งงานเป็นคนแรกเพื่อพิธีแต่งงานของเขา"

อีกฝ่ายถึงกับสะดุ้งโหยง ในห้องนี้มีใครบ้างที่ไม่รู้ว่าเจ้าชายลูซิเฟอร์
ทรงพูดจริงทำจริงแค่ไหน โดยเฉพาะอารมณ์ขันที่นำก ด้วยของพระองค์ด้วย
แล้วยังทำให้ไม่มีผู้ใดกล้าคิดลองดีกับพระองค์อย่างเด็ดขาด

"พระองค์ทำเขาสกใจหมดแล้ว น้องชายของกระหม่อมคงได้ถูกท่าน
ดาจับได้จะกล้าอ้างหน้า เป็นลิบริบก่อนจะถูกจับแต่งงานแน่ แล้วถ้าเขาแต่งงาน
ไปจริง ๆ เห็นทีพวกเราทั้งหมดคงไม่รอดจริง ๆ คราวนี้"

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่จนทำให้ทุกคนพากันหน้าใจไปตาม ๆ กัน

"เรื่องนี้ พวกเราสาม คนคุยกันไว้บ้างแล้ว พวกนายไปสั่งห้วง"

ชายหนุ่มที่อยู่ในห้องทั้งหมด มองหน้ากันอย่างแปลกใจ เรื่องที่เหล่า
สภาผู้เผ่าคิดจะคลุมถุงชนบรรดาเจ้าชายเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อครู่ จากการลอบ
ดักฟังของเจ้าชายเกเบรียล แต่เจ้าชายมีคาเอลกลับทรงคิดว่าได้คุยเรื่องนี้
กับบรรดาฝาแฝดของพระองค์แล้ว นี่หมายความว่าทั้งสามพระองค์เตรียมการ
หนีเอาไว้ก่อนหน้าแล้วสินะ

บรรดาเจ้าชายทั้งสามพระองค์ใช้ว่าจะไม่เคยเดินทางออกนอกหาเบีย
ตรงกันข้าม ระหว่างที่พระองค์ทรงรำเรียนหนังสือ ทั้งสามพระองค์ถูกส่งไป
ตามประเทศต่าง ๆ บางครั้งก็ส่งแยกกันคนละประเทศ โชคดีที่ทั้งสามพระองค์
ไปได้เป็นฝาแฝดแบบสื่อใจถึงกัน ไม่อย่างนั้นคงเป็นเรื่องที่ทรมานใจแะ

พวกเขาทั้งหมดเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เล็ก ๆ ถึงแม้ว่าจะมีช่วงที่ทุกคน
ต่างแยกย้ายกันไปเรียนนอกประเทศ แต่พวกเขาก็ยังติดต่อกันอยู่ตลอดเวลา
แฉ่เป็นครั้งแรก ที่พวกเขาได้ยินเรื่องการลอบหนีออกไปจากหาเบียจากเหล่า
เจ้าชายของพวกเขา

"ฝ่าบาทจะทรงเสด็จไปที่ใดหรือพะ ยะคะ"

"ทำไมเรื่องนี้พระองค์ไม่เคยคร่ำครวญกับพวกเรามาก่อน"

ทุกคนในคืนนั้นพากันทำหน้าวิศกกังวลหวัหวั ทั้งยังตั้งคำถามต่างๆ มากมาย ถึงพวกเขาจะรัก ความสนุกแต่ความปลอดภัยของเจ้าชายทั้งสามพระองค์ ย่อมต้องมาก่อน ในอนาคตพวกเขา ก็คือรุ่นต่อไปของสภาผู้เฒ่า นั่นคือตำแหน่งสูงสุดในเผ่าที่มีหน้าที่ทำทุกอย่างเพื่อให้ราชวงศ์มั่นคงและปลอดภัย

"ไม่ต้องห่วง พวกเราเตรียมตัวเรื่องนี้เอาไว้มานานแล้ว คิดอยู่เหมือนกันว่าพวกท่านผู้เฒ่าคงไม่ปล่อยพวกเราเอาไว้แบบนี้นานแน่ เห็นทีคราวนี้คงเอาจริงแล้ว"

เจ้าชายมิดาเอล ผู้ซึ่งแยกองค์ออกไปนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตยิบเอกสาร ปิกหนึ่งออกมา จากนั้นก็โยนไปตรงหน้าเจ้าชายมิดาเอลที่ประทับอยู่ตรงขอบโต๊ะ

เจ้าชายทรงหยิบเอกสารปิกนั้นมาเปิดดูก่อนจะยิ้มออกมา

"ดีที่ได้เรื่องแล้วหรือ แน่ใจแล้วนะว่าจะไปที่นี้"

"แนใจ พวกเขาไม่มีประวัติอะไร อีกอย่างฉันก็ชอบประเทศนั้น"

เจ้าชายลูซิเฟอร์เดินมาดูเอกสารก่อนจะเงยหน้า

"ทำไมเราต้องไปที่นั่นด้วย นอกจากทะเลสวย ค่าครองชีพถูก ที่เหลือก็ไปเห็นมีอะไรน่าสนใจซักนิด ฮ้อ แต่จะว่าไปแล้วสาว ๆ ที่นั่นก็ใช้ใ้ดีอยู่นะ" ลูซิเฟอร์พูดพร้อมกับยักคิ้วให้หนึ่งในฝาแฝดของพระองค์

"ฉันจะไปที่นั่น ถ้าพวกนายไม่ชอบเราแยกกันไปก็ได้ ไว้เรื่องซาเยื่อ-โพรค่อยว่ากันอีกที" เจ้าชายมิดาเอลเสนอ

"ก็ได้" ถ้าอย่างนั้นพวกเราไปกับนายก่อน จากนั้นค่อยว่ากันอีกทีก็ได้ด้วยกัน"

เจ้าชายเคเบรียลสรุปหลังจากที่เจ้าชายลูซิเฟอร์พยักหน้า

"ถ้าอย่างนั้นพวกเราควรจะไปที่นั่นได้แล้ว ฉันไม่ยากใจให้พวกท่านผู้เฒ่าทั้งหลายรู้ตัวเสียก่อน" มิดาเอลพูด พร้อมกับชูแก้วเหล้าในมือขึ้นเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองอิสรภาพของพวกเขา

บทที่ 2

ปรี๊ดดด...ปรี๊ดดด...ปรี๊ดดด

เรือหางยาวทรงเพรียวสวย แล่นฝ่ากระแสน้ำในลำคลองมาอย่างรวดเร็ว บนเรือลำนั้นเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวที่จ่ายเงิน เพื่อชมการดำเนินชีวิตของชาวสวนและผู้คนที่อาศัยบริเวณริมน้ำเหล่านี้

สำหรับชาวต่างชาติ ผู้คนที่อาศัยอยู่ตามริมน้ำและบ้านทรงไทยโบราณที่สร้างเรียงรายไปตลอดตามแนวชายฝั่ง คือวัฒนธรรมอันงดงามที่แสดงให้เห็นว่าประเทศแห่งนี้มีประวัติความเป็นมาสวยงามและยาวนานแค่ไหน

บนเรือลำนั้นนอกจากนักท่องเที่ยวแล้ว ยังมีผู้โดยสารที่ไม่ใช่นักท่องเที่ยวอีกจำนวนหนึ่ง หลังจากที่เรือหางยาวพาทุกคนบนเรือเดินทางมาพักใหญ่ เรือลำนั้นก็ค่อย ๆ ชะลอจอดที่ท่าน้ำแห่งหนึ่ง จากนั้นหนึ่งในผู้โดยสารที่ไม่ใช่นักท่องเที่ยวก็กระโดดลงมาจากเรือพร้อมกับกระเป๋าใบใหญ่

"ขอบคุนมากค่าลุงบุญ ออย่าลืมมาเอาขนมตอนเย็นด้วยนะจ๊ะ"

"ได้ๆ ออย่าเอาของลุงไปให้คนอื่นชะหมดละ พักนี้ขายดำควนแกยั้งปึงพุ่มๆ บ้านฟากข้างโน้นอยู่ชะด้วย"

คำบอกเล่านี้ทำให้ปวีณาขมวด คิ้วแน่น แลสิ่งอยากจะถามรายละเอียด ก็คงไม่ทันแล้ว เพราะลุงบุญเข้าของเรือหางยาวเพื่อนซี้แต่เด็กของยายเธอ ขับเรือออกไปซะ แล้ว

ปวีณาทอดสายตามองไปตามลำน้ำก่อนจะขยับออกมาบาง ๆ เธอไม่ได้ กลับบ้านมาพักใหญ่ ๆ แล้ว เพราะต้องทำงาน

ตั้งแต่เธอจบ ปวส.ที่วิทยาลัยใกล้บ้าน เธอก็ออกหางานทำทันทีตาม นิตยวิยรุ่นที่เพิ่งเรียนจบ และมีไฟอยากจะหาเงินก้อนแรก ด้วยน้ำพักน้ำแรง ของตัวเอง

ปวีณาเรียนจบด้านเครื่องยนต์ เธอเลยมีคาไปตั้งแต่เล็ก ๆ ดังนั้นเธอ จึงโอดขึ้นมาจากการเลี้ยงดูของมารดาและยาย ตอนเธอเด็ก ๆ เธอตั้งใจเอาไว้ ว่าเธอจะต้องเป็นเสาหลักของบ้าน คอยดูแลแม่และยาย ให้มีความสุข ดังนั้นเธอ จึงพยายามทำตัวให้เข้มแข็ง เพื่อที่จะสามารถดูแลพวกท่านทั้งสองในยามชรา

เธอใฝ่งานเป็นช่างเครื่องที่โรงงานแห่งหนึ่ง ค่อนข้างไกลจากบ้าน พอสมควร ทว่าเงินเดือนที่ได้รับนั้นสูงพอที่จะทำให้เธอตัดสินใจไปทำงานที่นั่น และพักที่หอพักของพนักงาน โชคดีที่โรงงานแห่งนี้มีตู้ยูกิที่บ้านมากนัก ดังนั้นทุก ๆ เสาร์หรืออาทิตย์ เธอจึงสามารถกลับบ้านนอนที่บ้าน และไปทำงาน ในวันจันทร์ได้อย่างไม่ลำบากนัก

แต่เมื่อเดือนก่อน ที่โรงงานเริ่มขยายการผลิตเพิ่มขึ้น เธอจึงจำเป็นต้องอยู่ทำงานที่โรงงานทุกวัน แม้แต่วันหยุดที่เคยมีก็ต้องหมดไปด้วย เธอถึงกับไขว่คว้ากลับบ้านเป็นเดือน ๆ จนกระทั่งตอนนี้

เพียงแค่นอกเหนือจากการกลับบ้านเยี่ยงเยียนบ้านแล้ว เธอยังมีข่าว ที่ไขว่คว้าหาสติใจเท่าไรหนังกลับมาด้วย...

"ยายจ๋า แม่จ๋า หนูกลับมาแล้ว"

เสียงตะโกนของปวีณา ทำให้เจ้าสว่างที่พี่บ้านพากันวิ่งออกมาต้อนรับ กันยกใหญ่ ตรงหน้าเธอมีบ้านไม้ขนาดใหญ่ ดูจากสภาพก็พอจะบอกได้ว่า

บ้านหลังนี้ถูกสร้างมานานมากแล้ว บ้านหลังนี้เป็นบ้านของตากับยาย พ่อตา กับพ่อเสียด แม้กับยายก็ยังคงอาศัยอยู่ที่นี้มาตลอดพร้อมกับเลี้ยงเธอไปด้วย

หลายปีก่อนแม่ของปวีณาเคยเป็นครูสอนหนังสือ แต่เพราะสุขภาพ ไม่อำนวยจึงขอเกษียณอายุแล้วมาทำขนมขายกับมารดาที่บ้าน ส่วนยายก็ทำ ขนมขายมานานหลายสิบปีแล้ว ตั้งแต่ก่อนตาจะเสียไปเมื่อ 20 ปีก่อน ขนม ของยายเป็นที่เลื่องลือมากถึงขนาดที่มีคนมาสั่งทำถึงบ้าน โดยที่ไม่จำเป็นต้อง ออกไปเฝ้าขายเหมือนคนขายขนมคนอื่น ๆ

ด้วยเงินประกันชีวิตของตาและของพ่อ ทำให้แม่กับยาย และตัวเธอ สามารถใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ได้โดยไม่ลำบากนัก ทั้งยังมีเงินบำนาญของแม่อีก ด้วย

ความจริงแล้ว แม่บอกให้เธอลับไปเรียนหนังสือให้จบปริญญาตรี แต่ เธออยากจะทำเงินเรียนด้วยตัวเอง และตอนนี้เธอก็เก็บเงินได้ก้อนหนึ่งแล้ว เพียง แต่เธอไม่รู้จะบอกแม่ยังใจดีว่า เธอเพิ่งจะลาออกจากการที่ทำงานได้แค่ 6 เดือน เพราะเธอค้นไปใช้ประเพณีฟาดหน้าหัวหน้าที่บังอาจมาดูถูกของเธอจน กำดั่งข่มเค็ร็องอยู่

แหม แม่เย็บไปลืบลึกว่าเข็มเองทำเป็นใจน้อยไปได้

เสียงแหงของเจ้าสำอางยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง พวกมันแต่ละตัวรับมา รุมล้อมปวีณาอย่างยินดีพร้อมกับกระดิกหางไปมา และเพราะเสียงเห่านั้นเอง ทำให้มีคนเดินออกมาจากบ้านในที่สุด

"อ้าวกลับมาแล้วหรือ ไม่ยอมกลับมาเสียหลายอาทิตย์แม่เป็นห่วงรู๊มึ๊ย"

ตาหัวนึนเดินออกมาจากบ้าน ร่างบอบบางอยู่ในชุดผ้าขินลิเชียวขี้น้ำ สวมเสื้อคอกระเช้าสีอ่อน ใบหน้าไร้ซึ่งเครื่องสำอางแลดูอ่อนโยน เรือนผมถูก เกด้าเป็นมวยอย่างเรียบร้อย บนตัวของเธอไร้ซึ่งเครื่องประดับใด ๆ ทั้งสิ้น

"หนูนานยุ่งมาก ๆ เลยคะแม่ แต่หนูก็โทรศัพท์มาหาแม่ทุกวันเลยไม่ใช่ หรือคะ แหมทำเป็นพวกเราไม่คอยใส่ใจคุยกันไปได้"

ปวีณาก้าว เข้ม ๆ ขึ้นบ้านจากนั้นก็วางกระเป๋าตัง ก่อนจะโผล่เข้าไปกอด

มารดาเอาไว้อย่างประจบประแจง กลิ่นแป้งหอมลอยมาปะทะจมูก

ดาหวันดูบหัวลูกสาวเบาๆ อย่างเอ็นดู ไม่ได้เจอกันเสียหลายอาทิตย์ ทำให้เธอรู้สึกคิดถึงอย่างบอกไม่ถูก

"เราเนี่ยจะมาเอาบ้านนี้ แล้วนี่ทำไมหอมของมาเยอะเยอะเลย อยาบอกนะว่าจะมาค้างหลายวัน หนูยังไม่ได้อ่านนักษัตรเลยไม่ใช่หรือลูก"

ปวีณาไปอยากจะทำอะไรก็ตาม แต่ก็ไม่อยากให้มารดาารู้สึกผิดหวังในตัวเธอเหมือนกัน ทำทางของเธอเลยอีกอีกจนผู้เป็นมารดาดังเกตเห็น

"เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า เมื่อวานคืนตอนที่หนูโทรหาแม่ยังดีจ๊ อยู่เลยนี่นา"

"ไว้หนูจะเล่าให้ฟังค่ะแม่ ตอนนี้อนุขอตัวไปให้วิทยากรนะคะ"

พูดจบเธอก็รีบเดินเข้าไปในบ้านทันที เพราะไปอยากได้มารดาซักถามไปมากกว่านี้ เธอต้องการเวลาเพื่อคิดหาคำตอบดีๆ ให้มารดาสักหน่อย

เมื่อเดินเข้าไปในบ้าน ปวีณาก็เดินตรงไปยังห้องที่เธอมั่นใจว่ายายลำดวนผู้เฒ่าของเธอจะตั้งอยู่ข้างในอย่างแน่นอน และเมื่อไปถึงเธอก็เห็นร่างเล็กๆ บอบบางเหมือนมารดากำดั่งนั่งบนขนมสัทิวานอยู่ที่นั่นจริงๆ เสียด้วย

"ยายจ๋า"

หญิงสาว ตะโกนเสียงดัง จากนั้นก็วิ่งสูบดื่บไปกอดเอาผอมบางของผู้เป็นยายเอาไว้หวิวๆ ถึงแม้ว่าคนในวัยขบถจะไม่ได้สังเกตเห็นแต่แค่ได้กอดร่างอันอบอุ่นนั้นก็ทำให้หัวใจของเธอที่รุ่มร้อนสงบลงได้อย่างน่าประหลาด

"ในที่สุดก็มาจนได้ล่ะจ๊ะ คุณหลาน ยายคิดว่าจะหนีตามหนุ่มช่างเครื่องคนไหนไปแล้ว" ยายลำดวนตีพอกเพราะ มือทั้งสองข้างเลอะแป้ง หญิงสูงวัยจึงได้แต่ใช้ดอกแหม่มๆ ของนางจิ้มลงไปบนเรือนผมของหลานสาว

"แหะ ถ้าเจอหล่อๆ ก็ไม่แน่นอน แต่เสียใจด้วยค่ะที่ไม่ใช่"

ปวีณาพยักหน้าขึ้นยิ้มอย่างประจบประแจง จากนั้นก็ซุกก้นตัวเองไปอีกครั้ง เมื่อเห็นมารดาเดินมาสมทบ

สองสาว ต่างวัยสวคากัน ด้วยรู้นิสัยของปวีณาเป็นอย่างดี เมื่อโลกก็ตามที่ปวีณารู้สึกอึดอัดใจกับบางเรื่อง เธอก็มักจะเฉไฉไปทางอื่น หรือไม่ก็แอบหนีไปจากตรงนั้นเอาคือๆ

ไม่รู้ว่าคุณราวีจะมีเรื่องอะไรอีก

ถึงจะสงสัยเรื่องนี้อยู่บ้าง แต่ในเมื่อหลานสาวและลูกสาวสุดที่รักกลับมาบ้านทั้งที ยายลำบากกับคาหวันก็รับหาอาหารคาวหวานมาปดอบโยนห้องอันทิวโหยของปวีณาอย่างเต็มที่

"เอาละทีนี้จะได้ใส่หรือยัง ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น?"

หลังจากปวีณาจัดการกับอาหารมือใหญ่เสร็จ ยายลำบากก็จัดการกับขนมที่ลูกค้าสั่งทำเสร็จแล้วเช่นเดียวกัน ดังนั้นตอนนี้ทั้งยายทั้งแม่ก็เลยพากันมาเล่นชองคากับเธอซะงั้น

"โห่ยาย โจคอจะไมให้อาหารมันย่อยก่อนเลยหรือ"

"อู่...โยก โย้จริง ก็รู้ใช่ใช่หรือว่ายายมันวัยรุ่นใจร้อน อีก็อย่างหน้าอย่างเอ็งไม่มีทางเก็บเรื่องนี้เอาไว้กับตัวได้หรอก เทอๆๆ"

"โห่ยาย ลูกถูกกันมากไปแล้ว คนอย่างหนูกับความดัดเก่งจะหายไปเองวิฆาพมันกันตีปะ"

พอได้ยินลูกสาวพูดเรื่องการพนันมันสน้อ คาหวันก็รีบชิงคาใส่ทันที

"พูดแบบนี่ไม่น่ารักเลยนะ แม่ไม่เคยสอนให้เรามาปามผู้ใหญ่เลยนะ ยัยตนา!"

คนปากไวหน้าม้อยลงทันที ตรงกันข้ามกับยายลำบากที่หัวเราะซ่าๆอย่างใส่ใจ

"เป็นยังงิจะเอ็ง ใหรู้ชะบ้างไผเป็นไผ"

"แม่เองก็เหมือนกัน อย่าไปแกดั่งหลานตีจะ"

ฮ้าว โคนไปส้วยเลย...

สองยายหลานแอบส่งสายคาเล่นงานกันแทน คาหวันเห็นแล้วก็ถอน

หายใจออกมาอย่างเนือย ๆ แต่ก็รู้สึกขำอยู่ในใจ ลูก คนนี้มันดีเหมือนเธอเยอะมาก แต่กลับเหมือนมีใจมากกว่า ซึ่งแน่นอนว่าลูก เขยกับแม่ยายกลับเข้ากันได้ดีจนน่าตกใจ

"เอาล่ะ ทีนี้ก็เริ่มเสามาได้แล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น"

ปวีตถามองมารดาอย่างเกรง ๆ

"หนูลาออกจากงานแล้วค่ะ"

ยายล่ำลวนตอบหัวเขาดตัวเองดังเป๊าะ "นั่นไงกูว่าแล้ว!"

"แม่..." ลดาหัวนึ่งเสียงเดือนมารดา

"ก็แหง เห็นท่าทางอีก อักขของนังหนูมันก็เจอได้แล้ว ว่าแต่ไปก่อเรื่องอะไรเข้าล่ะ เมื่อสองสามวันก่อน แม่ลดาหัวนึ่งยังมาเล่าให้ฟังอยู่ว่ากำลังทำงานสนุกอยู่เลยไม่ใช่หรือ?"

"หนูไม่ได้ก่อเรื่องนะยาย ไข่เข้านัยขอมตามก้นตางหาก ที่หาเรื่องหนู ตอนหนูกำลังซ่อมเครื่องอยู่มันดันเอามือสกปรก ๆ นั้นมาลูบก้นหนูซะงั้น หนูก็เลยใช้ประแจผ่าตหน้ามันไปเพราะตกใจเท่านี้เอง"

ลดาหัวนึ่งตกใจจนยกมือแม่หน้าออก

"ทำไมเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะลูก"

"ก็เป็นไปแล้วล่ะค่ะ จริง ๆ ตั้งแต่ตอนแรก ๆ ที่เข้าไปทำงานที่นั่นหนูก็คิดอยู่แล้วว่าจะต้องลงเอยแบบนี้ หนูอุทิศสำหรับเลี้ยงมาได้แล้วหลายเดือน แต่สุดท้ายก็..." ปวีตมายักไหล่ลดาหัวนึ่งใจออกมา

"ไม่เห็นต้องทำหน้าตกใจแบบนี้เลยแม่ลดาหัวนึ่ง ถ้าเป็นแม่ล่ะ แม่จะผ่าตเข้าอีกซักทีสองทีด้วยซ้ำ" ยายล่ำลวนหันไปบอกกับลูกสาว จากนั้นก็หันมาลดาหัวนึ่งอีกรอบ "จริงสิแม่ลดาหัวนึ่งแล้วตกลงไข่เข้านั้นเป็นยังไงบ้างล่ะ?"

"โดนเย็บไป 12 เข็มล่ะ ทีนี้พอเข้านั้นไปโรงพยาบาลตกดับมาทีไรวายายว่าจะแจ้งตำรวจ แต่หนูบอกไปว่าจะแจ้งตำรวจเรื่องที่โดนลวนลามเหมือนกัน ทางบริษัทไม่อยากให้เกิดเรื่องอื้อฉาว พวกเขาก็เลยพยายามไกล่เกลี่ย สรุปก็คือ

ระหว่างที่บริษัทพยายามให้หนูกับเจ้านี่ปะทะปะนอมกัน หนูก็สังเกตว่าพวกเขา ค่อนข้างเข้าข้างหมอนั่นมากกว่าหนู" ปวีณาทำสีหน้าเบื่อหน่าย "คงเพราะหมอนั่นทำงานที่นั่นมานาน พวกเขาก็เลยไม่อยากจะหัวหน้าข้างไป หนูก็เลยยื่นจดหมายลาออก ทางบริษัทก็เลยยอมจ่ายเงินเดือนสามเดือนกับจดหมายรับรองงานให้" เพื่อตอบแทนเรื่องที่หนูไม่แจ้งความหัวหน้าข้างของเขา"

"เฮอะ ทำแบบนี้มันหมายความว่ายังไง ใช้คนพวกนี้มันบ้าไปแล้ว ดันเก็บคนแถวๆ นั้นเอาไว้ อีกหน่อยเถอะ มันก็คงก่อเรื่องขึ้นมาอีก"

ยายคำชวนโม โหจนผมเดาปั้งขึ้นฟ้า นางไม่เข้าใจเลยว่าคนสมัยนี้เป็นอะไรกันไปหมด ลูกคิดไปอาจแยกแยะ ที่แยกว่าก็คือเห็นแก่ตัวจนมองข้ามความถูกต้องไปจนหมด

แต่ถ้าคิดไปอีกแง่ คนบริษัทนี้ไม่มองการณ์ไกลเอาเสียเลย คนแบบนี้ไม่มีทางเปลี่ยนนิสัยได้ต่อไปจะต้องก่อเรื่องขึ้นมาอีกแน่ๆ

"ข้างมันและยาย เมื่อไหร่ที่เจ้านี่ก่อเรื่องขึ้นมาอีกหนูจะหัวเราะให้พื้นร่วงเลย หนูมีเพื่อนสนิทที่โรงงานนั่นคอยโทรมาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังอยู่แล้ว"

"ถ้าอย่างนั้นต่อไปเราจะทำยังไง แม้ว่าหนูกลับไปเรียนต่อดีกว่ามั้ย"

คาหวินอยากให้อูกสาวเรียนต่อให้ได้วุฒิที่สูงที่สุด ปวีณาเป็นเด็กที่เรียนเก่งและเข้ากับคนได้ง่าย หากเรียนจบเมื่อไหร่หนทางในอนาคตย่อมจะต้องเปิดกว้างมากกว่าที่จะมาจบปดึกอยู่ที่บ้านแบบนี้อย่างแน่นอน

"แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ ตอนนี้หนูลงเรียนเอาไว้แล้ว แต่หนูก็ไม่อยากเอาแค่เรียนอย่างเดียวเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว เพราะฉะนั้นหนูตัดสินใจแล้วว่าจะเรียนไปช่วย ทำงานไปช่วย"

"มันจะไหว เรือยัยฉะ"

ยายคำชวนพูดไปบ้วนน้ำหมากไป

"แหงยาย สมัยนี้เขาก็ทำกันแบบนี้แหละ อีกอย่างหนูเคยทำงานมาก่อนแล้วนะ ไม่ใช่ในไร่หรอกนา"